

Tíz éve, hogy meghalt *Krudy Gyula*, az egyik magyar szokás szerint elfeledett nagy írónk. Az évfordulóval kapcsolatban kiadták „Szindbád ifjúsága és megtérése“ című könyvét. Csaknem minden folyóirat foglalkozott mostanában Krudy Gyulával. Ezek között is egyik legszebb írás Szabó Zoltáné a *Jelenkor*-ban. „Krudyt olvasni kell, — írja — nem elolvasni. Az ő munkái olvasgatni való könyvek és nem olvasnivalók, az ember keze önkéntelen és igazságtevő tévedéssel a verskötetek közé teszi a könyvespolcon. Költeményes próza ez, különös hullámzású líra, az ő világa csak néhány hangulat... A hazai dolgokat nem megszépítő messzeségből, de megszépítő ködön át nézi. Művében semmi sincs Magyarországból, ami fogható, de benne van minden, ami illanó, tűnékeny, mint a füst, vagy az illat. ... nem gyökerezik földbe, társadalomba, korba, s mégis hitelesen magyar, furcsa, lebegő égi más, amely különben a legvaskosabb valóról készült. Krudynál a levegő magyar, s minden viszonylatban meghatóan tudja kivonni mindenből azt, amire a magyar szív különösen — otthonosan döbbszen.“ Krudy Gyula ma mindenesetre nagy siker. Aki magyarságot keres úgy, hogy ne zuduljon rá az egész magyar történelem, különösen a mai idő, az nála magyarul pihenhet. Sokak „menekülése korunkból“ így találta meg ezt a nagyszerű magyart ismét.

Dezséry—Mórocz.